Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 3. decembra 2019*

„Predhodno odločanje – Direktiva 2014/59/EU – Bančna unija – Sanacija ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij – Letni prispevki – Izračun – Uredba (EU) št. 806/2014 – Izvedbena uredba (EU) 2015/81 – Enotni postopek za reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij – Upravni postopek, ki vključuje nacionalne organe in organ Unije – Izključna pristojnost odločanja Enotnega odbora za reševanje (EOR) – Postopek pred nacionalnimi sodišči – Neobstoj pravočasne vložitve ničnostne tožbe pri sodišču Unije – Delegirana uredba (EU) 2015/63 – Izključitev določenih obveznosti iz izračuna prispevkov – Medsebojna povezanost bank“

V zadevi C-414/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (deželno upravno sodišče za Lacij, Italija) z odločbo z dne 23. januarja 2018, ki je na Sodišče prispela 22. junija 2018, v postopku

Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

proti

Banca d'Italia,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, R. Silva de Lapuerta, podpredsednica, J. C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan, P. G. Xuereb, predsedniki senatov in L. S. Rossi, predsednica senata, M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen (poročevalec), T. von Danwitz, F. Biltgen, sodniki, K. Jürimäe, sodnica, C. Lycourgos in N. Piçarra, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodna tajnica: V. Giacobbo-Peyronnel, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 30. aprila 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo P. Messina, A. Gemma, F. Isgrò in A. Dentoni Litta, avvocati,

– za Banca d'Italia M. Mancini, D. Messineo in L. Sciotto, avvocati,

* Jezik postopka: italijanščina.

– za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s P. Gentilijem in G. Rocchittajem, avvocati dello Stato,

– za špansko vlado S. Centeno Huerta in M. A. Sampol Pucurull, agenta,

– za Evropsko komisijo V. Di Bucci in A. Steiblytė, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 9. julija 2019

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 5(1)(a) in (f) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 z dne 21. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi s predhodnimi prispevki v sheme za financiranje reševanja (UL 2015, L 11, str. 44).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo (v nadaljevanju: Iccrea Banca) ter Banca d'Italia (italijanska centralna banka) glede več sklepov in obvestil, ki jih je zadnjenavedena izdala v zvezi s plačilom prispevkov v italijanski nacionalni sklad za reševanje in v enotni sklad za reševanje (ESR).

Pravni okvir

Sedma direktiva št. 83/349/EGS

3 Sedma direktiva Sveta z dne 13. junija 1983 o konsolidiranih računovodskih izkazih, ki temelji na členu 54(3)(g) Pogodbe (83/349/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 58), je bila razveljavljena z Direktivo 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih vrst podjetij, spremembi Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL 2013, L 182, str. 19).

4 Člen 1 Sedme direktive 83/349, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2003/51/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. junija 2003 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 273; v nadaljevanju: Direktiva 83/349), je določal:

„1. Država članica zahteva od vsakega podjetja, za katero velja njena nacionalna zakonodaja, da sestavi konsolidirane računovodske izkaze in konsolidirano letno poročilo, če ima to podjetje (nadrejeno podjetje):

(a) večino delniških ali članskih glasovalnih pravic v drugem podjetju (podrejenem podjetju);

ali

(b) pravico imenovati ali odpoklicati večino članov upravnega, poslovodnega ali nadzornega organa drugega podjetja (podrejenega podjetja) in je hkrati delničar ali družbenik tega podjetja;

ali

(c) pravico izvrševati prevladujoč vpliv na podjetje (podrejeno podjetje), v katerem je delničar ali družbenik, na podlagi sklenjene pogodbe s tem podjetjem ali določbe v njegovi družbeni pogodbi ali statutu […]

ali

(d) če je delničar ali družbenik podjetja in:
(aa) je bila večina članov upravnih, poslovodnih ali nadzornih organov tega podjetja (podrejenega podjetja) […] imenovana izključno zaradi uresničevanja njihovih glasovalnih pravic;

ali
(bb) nadzira na podlagi pogodbe z drugimi delničarji ali družbeniki v tem podjetju (podrejenem podjetju) večino delničarskih ali članskih glasovalnih pravic v tem podjetju. […]

[…]

2. Poleg primerov iz odstavka 1 lahko države članice od katerega koli podjetja pod svojo nacionalno zakonodajo zahtevajo, da pripravi konsolidirani računovodski izkaz in konsolidirano letno poročilo, če:

(a) ima to podjetje (matično podjetje) moč za izvajanje prevladujočega vpliva ali nadzora nad drugim podjetjem (hčerinskim podjetjem) ali tega dejansko izvaja; ali

(b) to podjetje (matično podjetje) in še eno podjetje (hčerinsko podjetje) na enotni osnovi upravlja matično podjetje.“

5 Člen 2 Direktive 83/349 je določal:

„1. Za namene člena 1(1)(a), (b) in (d) se glasovalne pravice ter pravice imenovanja in odpoklica katerega koli drugega podrejenega podjetja, pa tudi katere koli osebe, ki deluje v svojem imenu, vendar za račun nadrejenega podjetja ali drugega podrejenega podjetja, prištejejo k pravicam nadrejenega podjetja.

2. Za namene člena 1(1)(a), (b) in (d) morajo biti pravice iz odstavka 1 zmanjšane za pravice:

(a) izhajajoče iz delnic, ki jih ima oseba, ki ni niti nadrejeno podjetje niti njegovo podrejeno podjetje;

ali

(b) izhajajoče iz delnic, pridobljenih kot poroštvo, če so te pravice uresničene v skladu s prejetimi navodili ali pridobljene z odobritvijo posojil kot del normalne poslovne dejavnosti, pod pogojem, da so glasovalne pravice uresničene v interesu osebe, ki je dala poroštvo.

3. Za namene uporabe člena 1(1)(a), (b) in (d) se morajo od skupnega števila vseh delničarskih ali članskih glasovalnih pravic podrejenega podjetja odšteti glasovalne pravice iz delnic ali deležev, ki jih ima to podjetje, podrejeno podjetje tega podjetja ali oseba, ki deluje v svojem imenu, vendar za račun teh podjetij.“

Uredba (EU) št. 575/2013

6 Člen 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1) določa:

„V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[…]

(15) ‚nadrejena oseba' pomeni:
(a) nadrejeno družbo v smislu člena 1 in 2 Direktive 83/349/EGS;

[…]

(16) ‚podrejena družba' pomeni:
(a) podrejeno podjetje v smislu členov 1 in 2 Direktive 83/349/EGS,
(b) podrejeno podjetje v smislu člena 1(1) Direktive 83/349/EGS in katero koli podjetje, nad katerim nadrejena oseba dejansko izvaja prevladujoč vpliv.

Podrejene družbe podrejenih družb se prav tako štejejo za podrejene družbe tiste družbe, ki je nadrejena oseba njihove nadrejene osebe;

[…]"

Direktiva 2014/59/EU

7 Člen 2(1) Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190) določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve:

[…]

5. ‚podrejena družba' pomeni podrejeno družbo, kot je opredeljena v točki (16) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;

6. ‚nadrejena družba' pomeni nadrejeno družbo, kot je opredeljena v točki (15)(a) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;

[…]

26. ‚skupina' pomeni nadrejeno družbo in njene podrejene družbe;

[…]"

8 Člen 102(1) Direktive 2014/59 določa:

„Države članice zagotovijo, da do 31. decembra 2024 razpoložljiva finančna sredstva njihovih shem financiranja dosežejo vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na njihovem ozemlju. Države članice lahko določijo ciljne ravni, ki presegajo ta znesek.“

9 Člen 103(1), (2) in (7) te direktive določa:

„1. Da bi se dosegla ciljna raven, določena v členu 102, države članice zagotovijo, da se prispevki od institucij, vključno s podružnicami v Uniji, z dovoljenjem na njihovem ozemlju pobirajo vsaj enkrat letno.

2. Prispevek vsake institucije je sorazmeren deležu njenih obveznosti (brez kapitala), od katerega se odštejejo krite vloge, glede na skupne obveznosti (brez kapitala), od katerih se odštejejo krite vloge vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju države članice.

Prispevki se prilagodijo sorazmerno glede na profil tveganja institucij v skladu z merili, sprejetimi na podlagi odstavka 7.

[…]

7. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 115, da opredeli pojem prilagajanja prispevkov sorazmerno s profilom tveganja institucij iz odstavka 2 tega člena ob upoštevanju vsega naslednjega […]“

Uredba (EU) št. 806/2014

10 V uvodni izjavi 120 Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1) je navedeno:

„[Enotni mehanizem za reševanje (EMR)] združuje [Enotni odbor za reševanje (EOR)], Svet, Komisijo in organe za reševanje sodelujočih držav članic. V skladu s členom 263 PDEU ima Sodišče pristojnost za pregled zakonitosti odločitev, ki jih sprejmejo odbor, Svet in Komisija, pa tudi za ugotavljanje njihove nepogodbene odgovornosti. Poleg tega je Sodišče v skladu s členom 267 PDEU pristojno za predhodno odločanje na zahtevo nacionalnih pravosodnih organov glede veljavnosti in razlage aktov institucij, organov ali agencij Unije. Nacionalni pravosodni organi bi morali biti v skladu z nacionalnim pravom pristojni za pregled zakonitosti odločitev, ki jih sprejmejo organi za reševanje sodelujočih držav članic pri izvajanju svojih pooblastil, prenesenih nanje s to uredbo, pa tudi za ugotavljanje njihove nepogodbene odgovornosti.“

11 Člen 54(1) Uredbe št. 806/2014 določa:

„Odbor na izvršni seji:

[…]

(b) sprejme vse odločitve za izvajanje te uredbe, razen če ta uredba določa drugače.“

12 Člen 70(2) in (6) te uredbe določa:

„2. Odbor vsako leto po posvetovanju z ECB [Evropsko centralno banko] ali pristojnim nacionalnim organom ter v tesnem sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje izračuna posamezne prispevke, da zagotovi, da prispevki, ki jih morajo plačati vse institucije z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic, ne presegajo 12,5 % ciljne ravni.

[…]

6. Uporabijo se delegirani akti, v katerih je podrobno pojasnjena prilagoditev prispevkov glede na profil tveganja institucij, ki jih sprejme Komisija v skladu s členom 103(7) Direktive 2014/59/EU.“

Delegirana uredba 2015/63

13 V uvodnih izjavah 8 in 9 Delegirane uredbe 2015/63 je navedeno:

„(8) Izračun prispevkov na ravni posamezne institucije bi v primeru skupin privedel do dvojnega štetja nekaterih obveznosti pri določanju osnovnega letnega prispevka različnih subjektov v skupini, saj bi bile obveznosti, ki se nanašajo na sporazume, sklenjene med subjekti iste skupine, del celotnih obveznosti, ki jih je treba upoštevati za določitev osnovnega letnega prispevka za vsak subjekt v skupini. Zato bi bilo treba v primeru skupin določitev osnovnega letnega prispevka podrobneje opredeliti, da bi se upoštevala medsebojna povezanost subjektov v skupini in preprečilo dvojno štetje izpostavljenosti znotraj skupine. […]

(9) Za namene izračuna osnovnega letnega prispevka subjekta v skupini skupne obveznosti, ki se upoštevajo, ne bi smele zajemati obveznosti, ki izhajajo iz pogodbe, ki jo je navedeni subjekt v skupini sklenil s katerim koli drugim subjektom, ki je del iste skupine. Takšna izključitev bi morala biti mogoča samo, če imajo vsi subjekti v skupini sedež v Uniji, so v celoti vključeni v isto konsolidacijo, so predmet ustreznih centraliziranih postopkov za ovrednotenje, merjenje in kontrolo tveganja, in če ne obstaja trenutna ali predvidena pomembna dejanska ali pravna ovira za takojšnje poplačilo zadevnih obveznosti ob njihovi zapadlosti. To bi moralo preprečiti, da bi bile obveznosti izključene iz osnove za izračun prispevkov, če ni jamstev, da bodo izpostavljenosti iz naslova posojil znotraj skupine krite v primeru poslabšanja finančnega položaja skupine. […]“

14 Člen 3 te delegirane uredbe določa:

„V tej uredbi se uporabljajo opredelitve pojmov iz […] Direktive 2014/59/EU. Poleg tega se v tej uredbi uporabljajo naslednje opredelitve:

[…]

28. ‚spodbujevalni kredit‘ pomeni kredit, ki ga zagotovi spodbujevalna banka ali se zagotovi prek posredniške institucije na nekonkurenčni in neprofitni osnovi z namenom spodbujanja ciljev javne politike centralne ali regionalne ravni države v državi članici;

[…]“

15 Člen 5(1) navedene delegirane uredbe določa:

„Prispevki iz člena 103(2) Direktive 2014/59/EU se izračunajo tako, da se izključijo naslednje obveznosti:

(a) obveznosti znotraj skupine, ki izhajajo iz transakcij, sklenjenih med institucijama, ki pripadata isti skupini, pod pogojem, da so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
   (i) vsaka od institucij ima sedež v Uniji;
   (ii) vsaka od institucij je v celoti vključena v enak konsolidiran nadzor v skladu s členi 6 do 17 Uredbe (EU) št. 575/2013 in se zanjo uporabljajo ustrezni centralizirani postopki za ovrednotenje, merjenje in kontrolo tveganja; ter
   (iii) ni trenutnih ali predvidenih pomembnih praktičnih ali pravnih ovir za takojšnje poplačilo obveznosti ob njihovi zapadlosti;

[…]

(f) v primeru institucij, ki zagotavljajo spodbujevalne kredite, obveznosti posredniške institucije do banke, iz katere kredit izvira, ali druge spodbujevalne banke ali druge posredniške institucije, ter obveznosti izvorne spodbujevalne banke do njenih pogodbenic, ki ji zagotavljajo financiranje, kolikor je znesek teh obveznosti izravnan s spodbujevalnimi krediti navedene institucije.“

Izvedbena uredba (EU) 2015/81

16 Člen 4 Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2015/81 z dne 19. decembra 2014 o določitvi enotnih pogojev za uporabo Uredbe (EU) št. 806/2014 (UL 2015, L 15, str. 1) določa:

„Odbor po posvetovanju z ECB ali nacionalnimi pristojnimi organi ter v tesnem sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje za vsako prispevno obdobje izračuna letni prispevek, ki ga mora plačati vsaka institucija na podlagi letne ciljne ravni sklada. […]“

17 Člen 5 te izvedbene uredbe določa:

„1. Odbor obvesti zadevne nacionalne organe za reševanje o svojih odločitvah glede izračuna letnih prispevkov institucij z dovoljenjem na njihovih ozemljih.

2. Po prejemu obvestila iz odstavka 1 vsak nacionalni organ za reševanje uradno obvesti vsako institucijo, ki ima dovoljenje v njegovi državi članici, o odločitvi odbora glede izračuna letnega prispevka, ki ga mora plačati ta institucija.“

18 Člen 6 navedene izvedbene uredbe določa:

„Odbor določi obliko in način predstavitve podatkov, ki jih uporabljajo institucije za sporočanje informacij, potrebnih za izračun letnih prispevkov, da se izboljša primerljivost sporočenih informacij in učinkovitost obdelave prejetih informacij.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

19 Iccrea Banca je banka, ki vodi mrežo kreditnih institucij in katere naloga je med drugim podpora dejavnosti zadružnih kreditnih bank v Italiji.

20 Tem bankam torej zagotavlja storitve plačila, elektronsko obdelavo transakcij, poravnavo poslov z vrednostnimi papirji, hranjenje vrednostnih papirjev in druge finančne storitve, pri čemer deluje kot finančna centrala sistema zadružnih kreditnih bank. V zvezi z zadnjenavedenim navedenim bankam ponuja vrsto storitev za strukturiran dostop do zavarovanih posojil, ki jih je mogoče pridobiti prek ECB in na trgu. V tem okviru je ustanovila skupino, v katero je približno 190 zadružnih kreditnih bank vstopilo izključno zato, da bi sodelovale pri ciljno usmerjenih dolgoročnih operacijah refinanciranja, ki jih je uvedla ECB.

21 Italijanska centralna banka je s sklepi, sprejetimi med letoma 2015 in 2017, od Iccrea Banca zahtevala plačilo rednih, izrednih in dodatnih prispevkov za italijanski nacionalni sklad za reševanje. Italijanska centralna banka je poleg tega v obvestilu z dne 3. maja 2016 od Iccrea Banca zahtevala, da v ESR vplača predhodni prispevek za leto 2016, ki je bil določen s sklepom EOR z dne 15. aprila 2016. Z obvestilom z dne 27. maja 2016 je popravila znesek tega prispevka na podlagi sklepa EOR z dne 20. maja 2016.

22 Iccrea Banca je zoper ta sklepa in ti obvestili italijanske centralne banke vložila tožbo pri predložitvenem sodišču. Ta tožba se nanaša tudi na določitev ustreznega načina izračuna zneskov, ki jih dejansko dolguje Iccrea Banca, in na vračilo zneskov, za katere ta meni, da so bili plačani neupravičeno.

23 Iccrea Banca v utemeljitev tožbe v bistvu navaja, da se je italijanska centralna banka oprla na napačno razlago člena 5(1) Delegirane uredbe 2015/63. Italijanska centralna banka naj bi tako pri izračunu prispevkov iz postopka v glavni stvari upoštevala obveznosti, povezane s sodelovanjem med Iccrea Banca in zadružnimi kreditnimi bankami, čeprav bi morale biti te na podlagi določb te delegirane uredbe, ki se nanašajo na obveznosti znotraj skupin ali institucije, ki zagotavljajo spodbujevalne kredite, po analogiji izključene iz tega izračuna. Zaradi te napačne razlage naj italijanska centralna banka, ko je EOR predložila podatke, tudi ne bi pojasnila posebnosti integriranega sistema, v katerem deluje Iccrea Banca, kar naj bi povzročilo napako v izračunu predhodnega prispevka za ESR za leto 2016.

24 Predložitveno sodišče je zavrnilo ugovor nepristojnosti, ki ga je italijanska centralna banka vložila v zvezi z zahtevki, ki se nanašajo na akte italijanske centralne banke glede predhodnih prispevkov za ESR za leto 2016. Svojo pristojnost za odločanje v zvezi s tem je izpeljalo iz tega, da naj italijanska centralna banka ne bi bila zgolj posrednik med EOR in kreditnimi institucijami. Zakonodajalec Unije naj bi tako italijanski centralni banki dodelil aktivno in odločilno vlogo tako v fazi določitve zneska teh prispevkov kot v fazi njihovega pobiranja. V tem okviru naj bi lahko imela Iccrea Banca konkretno korist od ponovnega pregleda in nove opredelitve elementov, ki jih mora italijanska centralna banka predložiti EOR za izračun prispevka, ki ga mora plačati Iccrea Banca.

25 V teh okoliščinah je Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (deželno upravno sodišče za Lacij, Italija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali člen 5(1), zlasti v točkah (a) in (f), Delegirane uredbe [2015/63], če se razlaga z vidika načel, ki izhajajo iz [te delegirane uredbe], pa tudi Direktive [2014/59], [Uredbe št. 806/2014] in člena 120 Pogodbe o delovanju Evropske unije, temeljnih načel o enakem obravnavanju, prepovedi diskriminacije in sorazmernosti iz člena 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter prepovedi dvojnega plačevanja prispevkov, za izračun prispevkov iz člena 103(2) Direktive 2014/59 nasprotuje temu, da se ureditev glede obveznosti znotraj skupine uporabi tudi v primeru ‚dejanske' skupine ali v primeru medsebojne povezanosti med posamezno institucijo in drugimi bankami, ki so v istem sistemu?

Ali pa se prav tako z vidika navedenih načel ugodnejše obravnavanje, ki velja le za privilegirane obveznosti iz istega člena 5, lahko po analogiji uporablja tudi za obveznosti tako imenovane banke ‚druge stopnje' do drugih bank v sistemu (zadružnih kreditnih bank)? Ali pa mora nacionalni organ za

reševanje zaradi te zadnje značilnosti institucije, ki konkretno deluje kot centralna banka znotraj skupine medsebojno povezanih in integriranih bank, tudi v razmerjih do ECB in finančnega trga, na podlagi veljavnih predpisov vseeno prilagoditi prikaz finančnih podatkov, predložen organom Skupnosti, in določitev prispevkov, ki jih dolguje institucija v sklad za reševanje na podlagi svojih dejanskih obveznosti in svojega konkretnega profila tveganja?“

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

26 Italijanska vlada trdi, da predlog za sprejetje predhodne odločbe v celoti ni dopusten, ker predložitvena odločba ne vsebuje dejanskih elementov, ki bi pojasnjevali, zakaj naj bi bilo mogoče šteti, da Iccrea Banca vodi skupino ali da daje spodbujevalna posojila v smislu zakonodaje Unije, ki se uporablja. Komisija meni, da ta predlog ni dopusten samo v delu, v katerem se nanaša na predhodne prispevke za ESR za leto 2016.

27 Spomniti je treba, da se z nujnostjo razlage prava Unije, ki je koristna za nacionalno sodišče, od Sodišča v okviru sodelovanja med njim in nacionalnimi sodišči v skladu z ustaljeno sodno prakso zahteva, da natančno upošteva zahteve v zvezi z vsebino predloga za sprejetje predhodne odločbe, ki so izrecno navedene v členu 94 Poslovnika Sodišča (sodba z dne 19. aprila 2018, Consorzio Italian Management in Catania Multiservizi, C-152/17, EU:C:2018:264, točka 21 in navedena sodna praksa).

28 Kot določa člen 94(a) Poslovnika mora predložitvena odločba tako vsebovati povzetek upoštevnih dejstev, kakor jih je ugotovilo predložitveno sodišče, ali vsaj navedbo dejanskih okoliščin, na katerih vprašanja temeljijo (glej v tem smislu sodbo z dne 19. aprila 2018, Consorzio Italian Management in Catania Multiservizi, C-152/17, EU:C:2018:264, točka 22 in navedena sodna praksa).

29 V obravnavanem primeru predložitvena odločba vsebuje dovolj podatkov za razumevanje postavljenega vprašanja in njegovega obsega. V njej so med drugim pojasnjena razmerja, ki banko Iccrea Banca povezujejo z vrsto zadružnih kreditnih bank in ki so predmet vprašanja, ki ga je predložitveno sodišče postavilo Sodišču.

30 Glede trditev italijanske vlade, s katerimi ta želi dokazati, da tako predloženi podatki ne dokazujejo, da je Iccrea Banca izpolnjevala pogoje za izključitev nekaterih obveznosti, ki so določeni v členu 5(1) Delegirane uredbe 2015/63, je treba ugotoviti, da je njihova presoja neločljivo povezana z odgovorom, ki ga je treba podati na predlog za sprejetje predhodne odločbe, in da torej ne morejo povzročiti nedopustnosti tega predloga (glej po analogiji sodbo z dne 17. januarja 2019, KPMG Baltics, C-639/17, EU:C:2019:31, točka 11).

31 Komisija trdi, da sta za odločanje o podrobnih pravilih za izračun prispevkov za ESR pristojni le sodišči Unije in da je torej treba predlog za sprejetje predhodne odločbe v skladu s sodno prakso, ki izhaja iz sodbe z dne 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), razglasiti za delno nedopusten, ker Iccrea Banca ni pravočasno vložila ničnostne tožbe zoper sklepa EOR o izračunu njenega predhodnega prispevka za ESR za leto 2016.

32 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, ki ga določa člen 267 PDEU, je le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, pristojno, da ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi potrebo po izdaji predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, in tudi upoštevnost vprašanj, ki jih predloži Sodišču. Zato je Sodišče načeloma dolžno odločiti, če se postavljena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije (sodba z dne 4. decembra 2018, Minister for Justice and Equality in Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, točka 26 in navedena sodna praksa).

33 Vendar vprašanja za predhodno odločanje o razlagi ni mogoče šteti za dopustno, če se izkaže, da je njegov edini namen omogočiti predložitvenemu sodišču, da se izreče o vprašanju, ki v skladu s pravom Unije ni v pristojnosti nacionalnih sodišč.

34 V zvezi s tem je treba poudariti, da se postavljeno vprašanje, čeprav se nanaša na razlago člena 5(1) Delegirane uredbe 2015/63 ob upoštevanju med drugim Direktive 2014/59, ki tako kot ta delegirana uredba določa nekatera pravila, ki so upoštevna tako za izračun prispevkov za nacionalne sklade za reševanje kot za izračun prispevkov za ESR, nanaša tudi na Uredbo št. 806/2014, ki določa zgolj pravila o enotnem mehanizmu za reševanje, katerega del je ESR. Poleg tega se to vprašanje delno nanaša na predložitev finančnih podatkov nacionalnega organa za reševanje „institucijam Skupnosti“.

35 Očitno je torej, da se nekateri vidiki navedenega vprašanja nanašajo posebej na izračun prispevkov za ESR.

36 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da predložitveno sodišče meni, da je zaprošena razlaga pravil, ki se uporabljajo za ta izračun, nujna za opredelitev natančnih pravil, v skladu s katerimi bi morala italijanska centralna banka ravnati v postopku določanja in pobiranja predhodnih prispevkov za ESR za leto 2016. Navedeno sodišče meni, da se mora torej o tem ravnanju izreči tako v fazi postopka preden EOR sprejme sklepe o izračunu teh prispevkov, med drugim s tem, da določi, katere podatke bi morala italijanska centralna banka predložiti EOR, kot tudi v fazi postopka po sprejetju teh sklepov EOR, ki se nanaša na pobiranje navedenih prispevkov, saj bi lahko odgovor Sodišča na postavljeno vprašanje glede na okoliščine primera privedel do ugotovitve, da odločbe, ki jih je italijanska centralna banka sprejela po navedenih sklepih EOR, niso veljavne.

37 Prvič, glede vidikov predloga za sprejetje predhodne odločbe, ki se nanašajo na to, da se predložitvenemu sodišču omogoči, da se izreče o ravnanju italijanske centralne banke v fazi postopka pred sprejetjem sklepov EOR o izračunu predhodnih prispevkov za ESR, je treba opozoriti, da člen 263 PDEU Sodišču Evropske unije podeljuje izključno pristojnost za nadzor nad zakonitostjo aktov, ki jih sprejmejo organi, uradi ali agencije Unije, med katerimi je EOR (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 42).

38 Morebitna vpletenost nacionalnih organov v postopku, ki pripelje do sprejetja teh aktov, ne more poseči v to, da se ti akti opredelijo za akte Unije, če akti, ki jih sprejmejo nacionalni organi, pomenijo fazo postopka, v katerem organ, urad ali agencija Unije sama izvaja pristojnost sprejemanja končnih odločitev, ne da bi jo pri tem zavezovali pripravljalni akti ali predlogi nacionalnih organov (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 43).

39 V takšnem primeru, ko pravo Unije organu, uradu ali agenciji Unije podeljuje izključno pristojnost odločanja, mora namreč sodišče Unije na podlagi svoje izključne pristojnosti za nadziranje zakonitosti aktov Unije, ki jo ima na podlagi člena 263 PDEU, odločiti o zakonitosti končne odločitve, ki jo sprejme zadevni organ, urad ali agencija Unije, in za zagotovitev učinkovitega sodnega varstva zadevnih oseb preučiti morebitne napake v pripravljalnih aktih ali predlogih nacionalnih organov, ki bi lahko vplivale na veljavnost te končne odločitve (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 44).

40 Iz člena 263 PDEU ob upoštevanju načela lojalnega sodelovanja med Unijo in državami članicami, ki je zapisano v členu 4(3) PEU, izhaja tudi, da akti, ki jih nacionalni organi sprejmejo v okviru postopka, kakršen je omenjen v prejšnjih točkah te sodbe, ne morejo biti predmet nadzora sodišč držav članic (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 47).

41 V zvezi s tem je Sodišče presodilo, da če se zakonodajalec Unije odloči za upravni postopek, v katerem je določeno, da nacionalni organi sprejmejo pripravljalne akte za končno odločitev institucije Unije, ki ima pravne učinke in lahko posega v položaj, je njegov namen med to institucijo in temi nacionalnimi

organi uvesti poseben mehanizem sodelovanja, ki temelji na izključni pristojnosti institucije Unije za odločanje (sodba z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 48).

42 Za učinkovitost tega postopka odločanja pa je nujno potreben enoten sodni nadzor, ki ga zgolj sodišči Unije izvajata šele po tem, ko institucija Unije sprejme odločitev, s katero se upravni postopek konča in ki je edina, ki ima lahko zavezujoče pravne učinke, ki lahko posegajo v interese tožeče stranke, tako da občutno spremenijo njen pravni položaj (sodba z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 49).

43 Natančneje, v zvezi z akti, ki jih nacionalni organi za reševanje izdajo pred izračunom predhodnih prispevkov za ESR, je treba poudariti, da se ti prispevki izračunajo in poberejo v okviru postopka, določenega z Uredbo št. 806/2014 in Izvedbeno uredbo 2015/81.

44 Člen 54(1) Uredbe št. 806/2014 določa, da EOR na izvršni seji sprejme vse odločitve za izvajanje te uredbe, razen če navedena uredba ne določa drugače.

45 Iz člena 70(2) navedene uredbe in člena 4 Izvedbene uredbe 2015/81 je razvidno, da lahko izključno EOR vsako leto po posvetovanju z ECB ali pristojnim nacionalnim organom in v tesnem sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje izračuna posamezne predhodne prispevke za vsako institucijo z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic.

46 Poleg tega iz člena 6 te izvedbene uredbe izhaja, da se zbiranje informacij, potrebnih za izračun teh prispevkov, izvaja v obliki in na način predstavitve podatkov, ki ju določi EOR in dopolnijo zadevne institucije.

47 Iz navedenega izhaja, da ima v zvezi z izračunom predhodnih prispevkov za ESR samo EOR končno pristojnost odločanja in da so, kot je generalni pravobranilec poudaril v točkah 40 in 41 sklepnih predlogov, nacionalni organi za reševanje omejeni na zagotavljanje operativne podpore EOR. Čeprav EOR te organe tako lahko pozove k sodelovanju zaradi lažje določitve zneska predhodnega prispevka, ki ga mora plačati posamezna institucija, in čeprav morajo ti organi vsekakor sodelovati z EOR v zvezi s tem, ugotovitve o položaju neke institucije, ki jih lahko ti organi predložijo v tem okviru in glede na okoliščine primera, nikakor ne morejo zavezovati EOR.

48 Sodišče Unije je zato edino pristojno, da v okviru nadzora zakonitosti sklepa EOR o določitvi zneska posameznega predhodnega prispevka, ki ga mora neka institucija vplačati v ESR, preveri, ali akt, ki ga nacionalni organ za reševanje sprejme v okviru priprave takega sklepa, vsebuje napake, ki lahko vplivajo na ta sklep EOR, ne da bi nacionalno sodišče lahko opravilo nadzor nad tem nacionalnim aktom (glej po analogiji sodbo z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 57).

49 Te ugotovitve ni mogoče izpodbiti s sklicevanjem na pojasnilo iz uvodne izjave 120 Uredbe št. 806/2014, v skladu s katerim bi morali biti nacionalni pravosodni organi pristojni za pregled zakonitosti odločitev, ki jih organi držav članic za reševanje sprejmejo pri izvajanju pooblastil, prenesenih nanje s to uredbo.

50 To pojasnilo je treba ob upoštevanju delitve sodnih pristojnosti, ki izhaja iz primarnega prava in na katero se navezuje ta uvodna izjava, pri čemer med drugim opozarja na izključno pristojnost Sodišča Evropske unije za nadzor nad zakonitostjo sklepov, ki jih sprejme EOR, namreč razumeti tako, kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 54 sklepnih predlogov, da se nanaša le na nacionalne akte, ki so sprejeti v okviru postopka, v okviru katerega je bila s to uredbo nacionalnim organom za reševanje podeljena pristojnost odločanja.

51 Poleg tega nacionalno sodišče nacionalnemu organu za reševanje ne more veljavno izdati odredbe, ki se nanaša na podrobna pravila v zvezi s tem, kako naj ta organ ravna, preden EOR sprejme sklep o izračunu predhodnih prispevkov za ESR.

52 V zvezi s tem je treba opozoriti, da sta v zvezi z izključnostjo pristojnosti sodišč Unije ob upoštevanju nujnosti enotnega sodnega nadzora takih sklepov EOR brez pomena tako vrsta pravnega sredstva po nacionalnem pravu, s katerim se zahteva, da sodišča držav članic opravijo nadzor nad pripravljalnimi akti nacionalnih organov, kot tudi narava tožbenih predlogov in razlogov, ki se navajajo v ta namen (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 51).

53 Nacionalno sodišče bi tako s tem, da bi nacionalnemu organu za reševanje odredilo, kako naj ravna v okviru ukrepanja, preden EOR sprejme sklep o izračunu predhodnih prispevkov za ESR, poseglo v enotnost tega sodnega nadzora, saj bi ustvarilo nevarnost, da bi v okviru istega postopka prišlo do razhajanj med presojami tega nacionalnega sodišča in sodišči Unije, ki bi lahko bila pozneje zaprošena za presojo zakonitosti tega ravnanja v okviru morebitne ničnostne tožbe na podlagi člena 263 PDEU, vložene zoper ta sklep EOR (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 50).

54 Pravo Unije tako nasprotuje temu, da bi se predložitveno sodišče izreklo o zakonitosti ravnanja italijanske centralne banke v fazi postopka pred sprejetjem sklepov EOR o izračunu predhodnih prispevkov za ESR za leto 2016.

55 Drugič, glede vidikov predloga za sprejetje predhodne odločbe, ki se nanašajo na to, da se predložitvenemu sodišču omogoči, da se izreče o ravnanju italijanske centralne banke v fazi postopka po sprejetju sklepov EOR o izračunu predhodnih prispevkov za ESR za leto 2016, je treba ugotoviti, da je iz člena 5 Izvedbene uredbe 2015/81 razvidno, da se sklepi EOR o izračunu predhodnih prispevkov, ki jih morajo institucije z dovoljenjem na ozemlju države članice vplačati v ESR, pošljejo nacionalnemu organu za reševanje te države članice, ki mora nato vsako od teh institucij obvestiti o odločitvi EOR glede izračuna njenega prispevka.

56 Poleg tega mora ta nacionalni organ za reševanje na podlagi člena 67(4) Uredbe št. 806/2014 od navedenih institucij pobrati prispevke, ki jih določi EOR.

57 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da so nacionalni organi za reševanje, potem ko EOR sprejme sklep o izračunu predhodnih prispevkov za ESR, pristojni zgolj za obvestitev in izvajanje tega sklepa.

58 V tem okviru in ob upoštevanju pristojnosti EOR, na katere je bilo opozorjeno v točkah 44 in 45 te sodbe, ti organi niso pristojni za ponovno preučitev izračunov, ki jih je opravil EOR, v okviru katere bi lahko spremenili znesek teh prispevkov, in torej po sprejetju sklepa EOR ne morejo s tem namenom ponovno preučiti izpostavljenosti tveganju institucije.

59 Prav tako, če bi lahko nacionalno sodišče, kot predlaga predložitveno sodišče, razveljavilo obvestitev o sklepu EOR o izračunu predhodnega prispevka institucije za ESR, ki jo je izvedel nacionalni organ za reševanje, z obrazložitvijo, da je ocena izpostavljenosti tveganju te institucije, na kateri temelji ta izračun, napačna, bi se s tem izpodbila presoja EOR in nazadnje onemogočilo izvajanje tega sklepa EOR v Italiji.

60 Nacionalni organi za reševanje in nacionalna sodišča, ki nadzorujejo njihovo delovanje, tako ne morejo veljavno sprejemati odločitev, ki bi bile v nasprotju z odločitvami EOR o izračunu predhodnih prispevkov za ESR in s katerimi bi se tem odločitvam odvzel učinek s tem, da bi se onemogočilo pobiranje teh prispevkov (glej po analogiji sodbe z dne 14. decembra 2000, Masterfoods in HB,

C-344/98, EU:C:2000:689, točka 52; z dne 20. novembra 2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading, C-375/07, EU:C:2008:645, točka 66, in z dne 6. novembra 2012, Otis in drugi, C-199/11, EU:C:2012:684, točki 50 in 51).

61 Vendar lahko nacionalno sodišče, kadar je rešitev spora pred njim odvisna od veljavnosti sklepa EOR, Sodišču načeloma predloži vprašanje za predhodno odločanje o veljavnosti tega sklepa (glej po analogiji sodbi z dne 14. decembra 2000, Masterfoods in HB, C-344/98, EU:C:2000:689, točka 57, in z dne 20. novembra 2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading, C-375/07, EU:C:2008:645, točka 68).

62 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se nekateri vidiki vprašanja za predhodno odločanje sicer izrecno nanašajo na izračun predhodnih prispevkov za ESR, vendar predložitveno sodišče Sodišča ni vprašalo o veljavnosti sklepov EOR o izračunu navedenih prispevkov za leto 2016. Poleg tega iz predložitvene odločbe izhaja, da Iccrea Banca pred tem sodiščem ni uveljavljala neveljavnost teh sklepov in da navedeno sodišče ni izrazilo dvomov o njihovi veljavnosti.

63 Vsekakor je treba spomniti, da je za to, da se lahko posameznik v okviru tožbe, ki jo vloži pred nacionalnim sodiščem, sklicuje na nezakonitost določb v aktu Unije, ki je podlaga za nacionalno odločbo, sprejeto v zvezi z njim, potrebno, da je bodisi zoper ta akt Unije v ustreznih rokih vložil tudi ničnostno tožbo na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU bodisi da tega ni storil, ker nedvomno ni imel pravice za vložitev te tožbe (sodba z dne 25. julija 2018, Georgsmarienhütte in drugi, C-135/16, EU:C:2018:582, točka 17 in navedena sodna praksa).

64 V tem okviru je dopustnost tožbe, ki jo fizična ali pravna oseba na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU vloži zoper akt, ki ni naslovljen nanjo, med drugim pogojena s tem, da se zadevni akt nanjo nanaša neposredno in posamično (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2018, European Union Copper Task Force/Komisija, C-384/16 P, EU:C:2018:176, točka 32 in navedena sodna praksa).

65 Čeprav je bila v obravnavani zadevi v skladu s členom 5(1) Izvedbene uredbe 2015/81 italijanska centralna banka naslovnik sklepov EOR o izračunu predhodnih prispevkov za ESR za leto 2016, so se ti sklepi nedvomno neposredno in posamično nanašali na banko Iccrea Banca.

66 Prvič, spomniti je treba namreč, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča s pogojem, da se mora odločba, ki je predmet tožbe, na fizično ali pravno osebo neposredno nanašati, kakor je določen v členu 263, četrti odstavek, PDEU, zahteva, da sta kumulativno izpolnjeni dve merili, in sicer, da ima na eni strani izpodbijani ukrep neposredne učinke na pravni položaj posameznika in da na drugi naslovnikom tega ukrepa, ki jim je naložena njegova izvedba, ne dopušča nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba samodejna in temelji izključno na ureditvi Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil (sodbi z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 42, in z dne 5. novembra 2019, ECB in drugi/Trasta Komercbanka in drugi, C-663/17 P, C-665/17 P in C-669/17 P, EU:C:2019:923, točka 103).

67 Sklepi EOR o izračunu predhodnih prispevkov za ESR za leto 2016 imajo neposredne učinke na pravni položaj banke Iccrea Banca, saj določajo znesek predhodnega prispevka za ESR, ki ga mora plačati. Poleg tega ti sklepi, kot je razvidno iz točk od 55 do 58 te sodbe, ne puščajo nobene diskrecijske pravice italijanski centralni banki, ki mora od banke Iccrea Banca pobrati prispevek, ki ustreza znesku, ki ga navedeni sklepi zanjo določajo, in torej tega zneska ne more spremeniti.

68 Drugič, drugi pravni subjekti kot tisti, na katere je sklep naslovljen, lahko zatrjujejo, da se ta sklep nanje posamično nanaša, le če nanje vpliva zaradi nekaterih njihovih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikujejo od vseh drugih oseb in ki jih torej individualizira podobno kot samega naslovnika (sodba z dne 25. julija 2018, Georgsmarienhütte in drugi, C-135/16, EU:C:2018:582, točka 31 in navedena sodna praksa).

69 Tako je v obravnavanem primeru banka Iccrea Banca poimensko navedena v prilogi k sklepom EOR o izračunu predhodnih prispevkov za ESR za leto 2016.

70 V teh okoliščinah bi se Iccrea Banca v skladu z načelom, navedenim v točki 63 te sodbe, pred nacionalnim sodiščem lahko sklicevala na neveljavnost sklepov EOR o izračunu predhodnih prispevkov za ESR za leto 2016, le če bi zoper ta sklepa na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU vložila tudi ničnostno tožbo v predpisanih rokih.

71 V zvezi s tem je Splošno sodišče v sklepu z dne 19. novembra 2018, Iccrea Banca/Komisija in EOR (T-494/17, EU:T:2018:804), ki je postal pravnomočen, ugotovilo, da je italijanska centralna banka 3. maja 2016 banko Iccrea Banca obvestila o znesku njenega predhodnega prispevka za ESR za leto 2016, ki ga je izračunal EOR, in da je Iccrea Banca prepozno vložila tožbo za razglasitev ničnosti sklepa EOR z dne 15. aprila 2016.

72 Glede sklepa EOR z dne 20. maja 2016 je treba ugotoviti, da Iccrea Banca, ker zoper ta sklep ni vložila ničnostne tožbe pri Splošnem sodišču, ne more uveljavljati neveljavnosti navedenega sklepa pred nacionalnim sodiščem (glej v tem smislu sodbo z dne 25. julija 2018, Georgsmarienhütte in drugi, C-135/16, EU:C:2018:582, točka 43).

73 Iz zgoraj navedenega izhaja, da ni naloga predložitvenega sodišča, da v postopku v glavni stvari presodi o združljivosti sklepov italijanske centralne banke s pravili, ki urejajo izračun predhodnih prispevkov za ESR, saj to sodišče na podlagi prava Unije ne more niti odločati o aktih italijanske centralne banke za pripravo tega izračuna niti preprečiti, da se od banke Iccrea Banca pobere prispevek, ki ustreza znesku, ki je določen z akti EOR, katerih neveljavnost ni bila ugotovljena.

74 Zato je treba ugotoviti, da je treba dele postavljenega vprašanja, ki se izrecno nanašajo na izračun predhodnih prispevkov za ESR, šteti za nedopustne.

75 Nasprotno pa je to vprašanje dopustno v delu, v katerem se nanaša na izračun rednih, izrednih in dodatnih prispevkov za italijanski nacionalni sklad za reševanje.

Vprašanje za predhodno odločanje

76 Predložitveno sodišče s svojim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 103(2) Direktive 2014/59 ter člen 5(1)(a) in (f) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati tako, da so obveznosti, ki izhajajo iz transakcij med banko druge stopnje in članicami celote, ki jo ta banka sestavlja z zadružnimi bankami, ki jim zagotavlja različne storitve, izključene iz izračuna prispevkov za nacionalni sklad za reševanje, določenih v tem členu 103(2).

77 Člen 102(1) Direktive 2014/59 določa, da države članice zagotovijo, da do 31. decembra 2024 razpoložljiva finančna sredstva njihovih shem financiranja dosežejo vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na njihovem ozemlju.

78 Iz člena 103(1) in (2) te direktive je razvidno, da mora država članica za to, da bi dosegla to ciljno raven, zagotoviti, da se od vsake institucije z dovoljenjem na njenem ozemlju pobere prispevek, ki je sorazmeren deležu njenih obveznosti (brez kapitala), od katerega se odštejejo krite vloge, glede na skupne obveznosti (brez kapitala), od katerih se odštejejo krite vloge vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju države članice.

79 Člen 103(2), drugi pododstavek, navedene direktive določa, da se ti prispevki prilagodijo sorazmerno glede na profil tveganja institucij.

80 Pojem prilagoditve prispevkov glede na profil tveganja institucij lahko na podlagi člena 103(7) podrobneje določi Komisija z delegiranimi akti, ki jih sprejme ob upoštevanju vrste elementov, naštetih v tej določbi.

81 To pooblastilo je Komisija izvedla s tem, da je sprejela člen 5 Delegirane uredbe 2015/63, ki je naslovljen „Prilagoditev osnovnega letnega prispevka tveganjem“ in ki določa izključitev nekaterih obveznosti iz izračuna prispevkov, določenih v členu 103(2) Direktive 2014/59.

82 Prvič, člen 5(1)(a) te delegirane uredbe določa, da je treba to izključitev uporabljati za obveznosti znotraj skupine, ki izhajajo iz transakcij, sklenjenih med institucijama, ki pripadata isti skupini, če so izpolnjeni nekateri dodatni pogoji.

83 Iz besedila te določbe izhaja, da se lahko uporablja le za transakcije med institucijama, ki pripadata isti skupini.

84 Čeprav v Delegirani uredbi 2015/63 pojem „skupina“ ni neposredno opredeljen, člen 3 te delegirane uredbe določa, da se v zvezi z njo uporabljajo opredelitve pojmov iz Direktive 2014/59.

85 Člen 2(1), točka 26, navedene direktive določa, da pojem „skupina“ pomeni „nadrejeno družbo in njene podrejene družbe“. Ta zadnja pojma sta opredeljena v členu 2(1), točki 5 in 6, navedene direktive s sklicevanjem na člen 4 Uredbe št. 575/2013, ki napotuje na člena 1 in 2 Direktive 83/349, ki v bistvu ustrezata členu 22, od (1) do (5), Direktive 2013/34.

86 Iz teh opredelitev izhaja, da se za razmerje med nadrejeno in podrejeno družbo zahteva neka oblika nadzora, v okviru katerega ima nadrejena družba večino glasovalnih pravic v podrejeni družbi, lahko imenuje ali razreši nekatere poslovodje te podrejene družbe ali ima prevladujoč vpliv na navedeno podrejeno družbo.

87 V teh okoliščinah ni mogoče šteti, da obstoj gospodarskega sodelovanja v okviru partnerstva med več institucijami dokazuje, da gre za razmerje med nadrejeno in podrejeno družbo, razen če ena od teh institucij ne nadzoruje celote druge članice, ki jo sestavlja s temi institucijami.

88 Zato ni mogoče šteti, da razmerja med institucijami, kot so ta, ki jih navaja predložitveno sodišče, ki povezujejo banko druge stopnje z njenimi partnerji in v okviru katerih ta banka druge stopnje zagotavlja različne storitve, dokazujejo obstoj skupine, v okviru katere bi lahko obstajale „obveznosti znotraj skupine“ v smislu člena 5(1)(a) Delegirane uredbe 2015/63.

89 Drugič, člen 5(1)(f) te delegirane uredbe se nanaša na nekatere obveznosti „v primeru institucij, ki zagotavljajo spodbujevalne kredite“.

90 Pojem „spodbujevalni kredit“ je v členu 3, točka 28, navedene delegirane uredbe opredeljen kot kredit, ki ga zagotovi spodbujevalna banka ali se zagotovi prek posredniške institucije na nekonkurenčni in neprofitni osnovi z namenom spodbujanja ciljev javne politike centralne ali regionalne uprave države članice.

91 Ker se ta merila nanašajo tako na posebne pogoje za izvajanje kot na uresničevanje nekaterih vnaprej določenih ciljev, zgolj na podlagi okoliščine, da so zadružne banke del celote, kot je ta v postopku v glavni stvari, ni mogoče ugotoviti, da se banka druge stopnje, ki je del te skupine, šteje za institucijo, ki upravlja spodbujevalne kredite, kar zadostuje za izključitev tega, da lahko del njenih obveznosti izpolnjuje pogoje iz člena 5(1)(f) Delegirane uredbe 2015/63.

92 Tretjič, če predložitveno sodišče meni, da je treba člen 5(1)(a) in (f) te delegirane uredbe razlagati tako, da se lahko uporabi v položajih, ki so primerljivi s položaji, na katere se nanaša, čeprav ne izpolnjujejo vseh pogojev iz teh določb, je treba ugotoviti, da taka razlaga ni v skladu z besedilom navedenih določb.

93 Člen 5(1) navedene delegirane uredbe namreč pristojnim organom ne daje diskrecijske pravice, da v okviru prilagoditve, ki temelji na tveganju, iz prispevkov iz člena 103(2) Direktive 2014/59 izključijo nekatere obveznosti, temveč so v njem, nasprotno, natančno našteti pogoji, pod katerimi je obveznost lahko predmet take izključitve.

94 Okoliščina, da bi ta razlaga člena 5(1)(a) Delegirane uredbe 2015/63 lahko povzročila dvojno štetje nekaterih obveznosti, ne more utemeljiti drugačne ugotovitve, saj Komisija, kot izhaja iz uvodne izjave 9 te delegirane uredbe, ni hotela popolnoma odpraviti vseh oblik dvojnega štetja obveznosti in je tako prakso izključila, le če obstajajo zadostna jamstva, da bodo izpostavljenosti iz naslova posojil znotraj skupine krite v primeru poslabšanja finančnega položaja skupine.

95 Tudi upoštevanje načel enakega obravnavanja, prepovedi diskriminacije in sorazmernosti, na katera se je sklicevalo predložitveno sodišče, ne more utemeljiti drugačne ugotovitve, saj je Delegirana uredba 2015/63 razlikovala med položaji s posebnimi značilnostmi, neposredno povezanimi s tveganji, ki jih pomenijo zadevne obveznosti.

96 Ob upoštevanju vseh zgornjih ugotovitev je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 103(2) Direktive 2014/59 ter člen 5(1)(a) in (f) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati tako, da obveznosti, ki izhajajo iz transakcij med banko druge stopnje in članicami celote, ki jo ta banka sestavlja z zadružnimi bankami, ki jim zagotavlja različne storitve, ne da bi jih nadzorovala, in ki ne zajemajo posojil, danih na nekonkurenčni in neprofitni osnovi z namenom spodbujanja ciljev javne politike centralne ali regionalne uprave države članice, niso izključene iz izračuna prispevkov za nacionalni sklad za reševanje, določenih v tem členu 103(2).

Stroški

97 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

Člen 103(2) Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter člen 5(1)(a) in (f) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 z dne 21. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi s predhodnimi prispevki za sheme za financiranje reševanja je treba razlagati tako, da obveznosti, ki izhajajo iz transakcij med banko druge stopnje in članicami celote, ki jo ta banka sestavlja z zadružnimi bankami, ki jim zagotavlja različne storitve, ne da bi jih nadzorovala, in ki ne zajemajo posojil, danih na nekonkurenčni in neprofitni osnovi z namenom spodbujanja ciljev javne politike centralne ali regionalne uprave države članice, niso izključene iz izračuna prispevkov za nacionalni sklad za reševanje, določenih v tem členu 103(2).

Podpisi